

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudců JUDr. Dany Černé a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **D. Q. V.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, zastoupen JUDr. Ivo Jelínkem, advokátem, se sídlem Fügnerova 600/12, Děčín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 12.2.2009, č.j.: CPR-13279-1/ČJ-2008-9CPR-C218

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, jehož působnost přešla v důsledku zákona č. 427/2010 Sb., ve znění pozdějších předpisů na Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 12.2.2009, č.j.: CPR-13279-1/ČJ-2008-9CPR-C218 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Ústí nad Labem, Inspektorátu cizinecké policie Rumburk (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 11.8.2008, č.j. CPUL-00415/ČJ-2008-0464PR-C, kterým byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu.

Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vycházela z nesprávného závěru, že žalobce o nezletilého syna D. V. od jeho narození nejeví zájem, že platí pouze soudem stanovené výživné a ani nezletilý svého otce (tedy žalobce) téměř nezná. Tyto závěry jsou podle žalobce nesprávné, a tudíž je nesprávný i závěr, že zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky nebude mít žádný dopad do soukromého a rodinného života žalobce a nebude též újmou pro nezletilé dítě.

Žalobce zdůraznil, že v řízení bylo prokázáno, že hradí stanovené výživné. Skutečnost, že se o dítě nezajímá, podle názoru žalobce nevyplývá z žádného důkazu, který byl v řízení před správními orgány proveden. V řízení byla jako svědek vyslechnuta pouze matka nezletilého, paní P. V., která sama o nezletilého nepečuje. Žalobce zpochybňuje možnost užít dopis babičky nezletilého, paní D. V., jako důkaz. Žalobce nemohl klást babičce nezletilého žádné otázky, přičemž se vyjádřila pouze k takovým skutečnostem, k nimž se vyjádřit sama chtěla.

Odvolací orgán se podle žalobce rovněž dostatečně nevypořádal s namítanými procesními chybami, a to zejména pokud jde o předvolání zástupkyně žalobce k výslechu svědkyně P. V.

Žalobce je proto toho názoru, že závěr napadeného rozhodnutí o tom, že otcovství žalobce k nezletilému dítěti (D. V.) bylo uznáno a manželství s P. V. uzavřeno účelově pouze s cílem získat na území České republiky trvalý pobyt, nemá oporu v provedeném dokazování.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 26.3.2004 bylo žalobci vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky jako rodinnému příslušníku občana České republiky. Dne 6.1.2008 správní orgán prvního stupně zjistil, že žalobce v centrálním registru obyvatel není veden jako otec nezletilého D. V. Proto dne 22.1.2008 správní orgán prvního stupně vyžádal prošetření poměrů v rodině nezletilého D. V. místně příslušným orgánem sociálně-právní ochrany dětí. Správní orgán prvního stupně si dále vyžádal kopii rozsudku okresního soudu, z něhož vyplývalo, že nezletilý byl svěřen do pěstounské péče D. V. a že se žalobce o svého syna prakticky od narození v roce 2003 nezajímal a ničím k jeho výchově nad rámec výživného nepřispíval. Na základě těchto zjištění správní orgán prvního stupně dne 11.4.2008 zahájil správní řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle ustanovení § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Z písemného vyjádření pěstounky nezletilého vyplynulo, že od doby, kdy začala pečovat o nezletilého, žalobce svého syna nikdy nenavštívil, ani neprojevil zájem syna vidět. Zájem projevil až v roce 2008, po převzetí oznámení o zahájení správního řízení, kdy ho byl 4x navštívit a dovezl několik dárků. Po babičce nezletilého žalobce požadoval potvrzení o tom, že syna navštěvuje. P. V., matka nezletilého, v rámci svědecké výpovědi uvedla, že znala žalobce asi jeden rok, po roční známosti otěhotněla. Během těhotenství spolu bydleli, ale po narození syna a vystavení rodného listu již žalobce nikdy neviděla. Dále uvedla, že žalobce není biologickým otcem nezletilého. Určila ho jako otce jen z toho důvodu, protože si myslela, že spolu zůstanou. Uvedla, že ji žalobce pouze využil k tomu, aby mohl zůstat na území České republiky. Z těchto podkladů vzal odvolací orgán za prokázané, že se žalobce o nezletilého D. V. od jeho narození prakticky nezajímal, pouze platil soudem stanovené výživné. K námitce, že v poslední době syna navštěvoval, žalovaný poukázal na to, že zájem žalobce začal projevovat až po zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Z této skutečnosti rovněž odvolací orgán dovodil, že rozhodnutím o zrušení povolení k trvalému pobytu nebude nadměrně zasaženo do rodinného a soukromého života žalobce, neboť žalobce má k nezletilému pouze formální vztah. Proto má žalovaný za to, že napadené rozhodnutí bylo vydáno po právu, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Z obsahu správního spisu vyplynuly následující pro posouzení věci relevantní skutečnosti:

Žalobci bylo dne 26.3.2004 vydáno povolení k trvalému pobytu na území České republiky jako rodinnému příslušníku občana České republiky (nezletilého D. V.).

Správní orgán prvního stupně si v rámci prověřování trvalého pobytu žalobce vyžádal od Městského úřadu Česká Lípa matriční doklad (rodný list) nezletilého D. V. Z tohoto rodného listu vyplynulo, že žalobce je zapsán jako otec nezletilého. Dále správní orgán prvního stupně požádal příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí, aby prošetřil poměry v rodině nezletilého se zaměřením na vztahy k otci, zda otec dítě navštěvuje, podporuje je finančně, zda dítě ví, kdo je jeho otec a kde žije. Na základě této žádosti příslušný orgán sociálně-právní ochrany dětí ve zprávě ze dne 22.1.2008 konstatoval, že nezletilý D. V. byl rozsudkem Okresního soudu v České Lípě, který nabyt právní moci dne 15.1.2005, svěřen do péče své babičce D. V. Rozsudkem téhož soudu ze dne 24.1.2008 jí byl svěřen do pěstounské péče. Nezletilý žije v domácnosti babičky a není vychováván ani jedním z rodičů. Otec nezletilého (žalobce) o dítě neprojevuje zájem, doposud hradil soudem stanovené výživné, nad rámec výživného však ničím nepřispívá. Jednání soudu o svěření nezletilého do pěstounské péče se nezúčastnil. Nezletilý svého otce nezná.

Ve správním spisu je dále založen rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 24.1.2008, č.j. 20P 35/2004-35, jímž byl nezletilý D. V. svěřen do pěstounské péče paní D. V. V odůvodnění rozsudku se konstatuje, že matka nezletilého nemá podmínky pro převzetí péče o syna, otec, který je vietnamský státní příslušník, se o nezletilého od narození nezajímal.

Na základě těchto zjištění správní orgán prvního stupně dne 11.4.2008 zahájil se žalobcem řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu za účelem sloučení rodiny.

Správní orgán prvního stupně dne 16.5.2008 v rámci dožádání požádal Inspektorát cizinecké policie Rumburk o provedení výsledku pěstounky nezletilého, paní D. V. V reakci na předvolání dožádaného orgánu se D. V. omluvila pro onemocnění a změnu bydliště a připojila k věci písemné vyjádření. V tomto vyjádření pěstounka nezletilého uvedla, že žalobce platil pravidelně výživné. Po dobu, kdy měla vnuka v péči jako třetí osoba (před svěřením do její pěstounské péče), nebyl ho nikdy navštívit, ani neprojevil zájem syna vidět. Cca v dubnu 2008 (po svěření nezletilého do pěstounské péče D. V.) se žalobce objevil, přivezl nějaké sladkosti a oblečení. Od té doby navštívil syna asi čtyřikrát. Vyžadoval po D. V. potvrzení, že syna navštěvuje.

V rámci dožádání byl rovněž proveden výslech matky nezletilého, paní P.V. Dožádaný orgán v průvodním dopisu ze dne 8.7.2008 k protokolu o výsledku matky nezletilého uvedl, že o předvolání svědkyně byla telefonicky informována i zástupkyně žalobce. Vzhledem k tomu, že se svědkyně na předvolání nedostavila, následně se telefonicky omluvila a domluvila si nový termín, rozhodla se zástupkyně žalobce, že se sepsání protokolu nezúčastní. Obsahem správního spisu je předvolání P. V. k výsledku ze dne 18.6.2008 na den 1.7.2008. Na tomto předvolání je rukou učiněn záznam: „Dne 2.7.2008 byla vyrozuměna telefonicky právní zástupkyně pana D. Q. V. , paní Mgr. Darina Kučerová, o skutečnosti, že dne 3.7.2008 bude proveden výslech paní P. V. Dne 1.7.2008 se bez udání důvodu nedostavila.“ Dále je ve správním spisu založen protokol ze dne 8.7.2008 o výsledku P. V. Svědkyně do protokolu uvedla, že se s žalobcem seznámila v České Lípě, po seznámení spolu začali chodit a asi po roční známosti otěhotněla. Během těhotenství spolu bydleli. Po narození syna D. a vystavení rodného listu již žalobce nikdy neviděla. Dále uvedla, že nikdy neměli žádný společný majetek, žalobce se na výchově syna nijak nepodílel, protože ihned po narození syna zmizel

neznámo kam. Na syna se přijel podívat asi dvakrát, naposledy cca před měsícem. Svědkyně též uvedla, že žalobce není biologickým otcem nezletilého D. Jako otce jej označila, protože si myslela, že spolu budou žít.

Žalobce byl dne 8.7.2008 spolu se svou zástupkyní předvolán k ústnímu jednání dne 22.7.2008, zároveň byl poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a navrhopat další důkazy. Z protokolu o ústním jednání dne 22.7.2008 vyplývá, že žalobce na dotazy, jak dlouho trval jeho vztah s P. V. a jak dlouho s ní žil ve společné domácnosti po narození syna, zda byl za svou družkou v porodnici a případně i u porodu, jak se staral o syna kromě placení výživného a kde jeho syn v současnosti bydlí, odmítl odpovídat. Na dotaz, kdo se o syna v současnosti stará, v jaké rodině žije a zda má nějaké sourozence, žalobce odpověděl, že žije s babičkou a že nechce vypovídat. Na dotaz, zda se chce k věci jinak vyjádřit, žalobce sdělil, že každý měsíc posílá na syna 800,- Kč a jezdí za synem jednou za dva týdny do J. k babičce. Naposledy tam byl 12.7.2008. K předloženým podkladům rozhodnutí zástupkyně žalobce pouze uvedla, že o termínu konání výslechu P. V. dne 1.7.2008 nebyla vyrozuměna a o termínu dne 3.7.2008 byla vyrozuměna telefonicky v odpoledních hodinách dne 2.7.2008.

S odkazem na výše zrekapitulovaný obsah správního spisu správní orgán prvního stupně dne 11.8.2009 vydal rozhodnutí, jímž zrušil platnost povolení k trvalému pobytu žalobce podle ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že ze shromážděných podkladů, které podrobně rekapituloval, vyplývá, že se o svého syna po dobu téměř čtyř let žádným způsobem nezajímal, kromě placení stanoveného výživného. Zájem projevil teprve v okamžiku, kdy bylo zahájeno řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Správní orgán prvního stupně odkázal na ustanovení § 31 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je rodičovská zodpovědnost souhrn práv a povinností rodičů k dětem, že při výkonu práv a povinností jsou rodiče povinni důsledně chránit zájmy dítěte, řídit jeho jednání a vykonávat nad ním dohled odpovídající stupni jeho vývoje. Správní orgán na základě podkladů rozhodnutí dospěl k závěru, že se žalobce takovým způsobem nechoval, nevykonával dohled nad výchovou syna, ani se nesnažil chránit jeho zájmy a řídit jeho jednání. Ze zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí vyplynulo, že nezletilý D. V. v lednu 2008, tedy ve věku čtyř let, svého otce vůbec nezná, obdobný závěr vyplynul i z rozsudku Okresního soudu v České Lípě o svěření nezletilého do pěstounské péče babičky. Z těchto skutečností správní orgán prvního stupně vyvodil závěr, že prohlášení žalobce o otcovství k nezletilému D. V. bylo pouze účelové, s cílem získat trvalý pobyt na území České republiky. K námitce zástupkyně žalobce týkající se vyrozumění o výslechu P. V. správní orgán prvního stupně konstatoval, že součástí spisu je záznam dožádaného orgánu, že o termínu konání výslechu dne 1.7.2008 byla zástupkyně žalobce informována, ale bez udání důvodů se nedostavila. Vzhledem k tomu, že se omluvila i P. V., byl termín výslechu přesunut na 3.7.2008 – o tomto termínu byla zástupkyně žalobce vyrozuměna telefonicky dne 2.7.2008. Ani na tento termín se P. V. nedostavila, protokol byl sepsán až dne 8.7.2008. K tomuto termínu se však zástupkyně žalobce nijak nevyjadřuje.

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně žalobce podal odvolání, v němž uplatnil shodné námitky jako v žalobě.

Odvolací orgán v napadeném rozhodnutí konstatoval, že dopis D. V., v němž se vyjadřuje k okolnostem, za jakých jí byl nezletilý svěřen do pěstounské péče, a popisuje vztah žalobce k nezletilému, lze hodnotit jako důkazní prostředek podle § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. S ohledem na žádost D. V., aby vzhledem k jejímu

zdravotnímu stavu bylo řízení prováděno bez její osobní účasti, a s ohledem na obsah jejího dopisu správní orgán od výsledku D. V. upustil. Pokud jde o vyrozumění zástupkyně žalobce, odvolací orgán konstatoval stejné závěry jako správní orgán prvního stupně. Odvolací orgán posléze shrnul, že v řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobce se o syna prakticky od jeho narození nezajímal a pouze platil stanovené výživné. Pokud žalobce namítá, že v poslední době syna navštěvuje, stalo se tak prokazatelně až poté, kdy žalobce obdržel oznámení o zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Pokud žalobce namítal, že syna nenavštěvoval z důvodu jeho nízkého věku, odvolací orgán konstatoval, že právě věk od narození do tří až čtyř let je rozhodující pro formování dalších vztahů mezi dítětem a rodičem, a pokud dítě ve věku čtyř let svého otce nezná, lze předpokládat, že ani budoucí vztahy nebudou na dobré úrovni.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřadem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (podle ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Při splnění podmínek podle § 51 s. ř. s. soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přitom dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. Vedly ho k tomu následující důvody:

Podle § 871 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie nebo ministerstvo rozhodnutím zruší povolení k trvalému pobytu, jestliže držitel tohoto povolení se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

Pro aplikaci tohoto ustanovení je rozhodným skutkovým zjištěním, zda držitel povolení k pobytu účelově uzavřel manželství nebo účelově prohlášeným souhlasem určil otcovství k nezletilému dítěti. Na účelovost toho kterého úkonu (uzavření manželství, uznání otcovství) lze pak usuzovat v případech, kdy vztah takovým úkonem založený (manželství, rodičovství) neplní svou funkci, a to od počátku až po rozhodnutí správního orgánu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.8.2012, č.j. 5 As 104/2011-102).

Podle § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé.

Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

Správní orgán prvního stupně v řízení shromáždil celou řadu podkladů rozhodnutí, nikoliv pouze důkaz výsledkem matky nezletilého, jak tvrdí žalobce. Šlo zejména o podklady jiných správních orgánů a orgánů veřejné moci (zpráva orgánu sociálně-právní ochrany dětí a rozsudek opatrovnického soudu), a v neposlední řadě i důkaz výsledkem samotného žalobce. Především ze zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí a rozsudku opatrovnického soudu o svěření nezletilého do pěstounské péče babičky pak vyplývala skutečnost, že ani jeden z rodičů nezletilého, tedy i žalobce, nejevil o nezletilého od jeho narození žádný zájem, s výjimkou placení výživného. Za této situace byl skutkový závěr, že otcovství žalobce

k nezletilému neplní svou funkci, nasnadě. Tento závěr by byl oprávněn již pouze na základě skutečnosti, že dítě bylo svěřeno třetí osobě do pěstounské péče z důvodů uvedených v odůvodnění opatrovnického rozsudku. Soud v této souvislosti upozorňuje na to, že jak svěřením dítěte do péče třetí osoby podle § 45 odst. 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů, který byl účinný v době rozhodování opatrovnického soudu, tak svěřením dítěte do pěstounské péče podle § 45a odst. 1 téhož zákona, jsou výchovná opatření, která sledují zájem dítěte na jeho ochraně v situacích, kdy rodiče v plné míře vůči dítěti neuplatňují svou rodičovskou zodpovědnost. Rodičovská zodpovědnost je přitom podle § 31 odst. 1 zákona o rodině souhrn práv a povinností rodičů při péči o nezletilé dítě, zahrnující zejména péči o jeho zdraví, jeho tělesný, citový, rozumový a mravní vývoj, při zastupování nezletilého dítěte a při správě jeho jmění. Při výkonu těchto práv a povinností jsou rodiče povinni důsledně chránit zájmy dítěte, řídit jeho jednání a vykonávat nad ním dohled odpovídající stupni jeho vývoje. Vyplývalo-li jak ze zprávy orgánu sociálně-právní ochrany dětí, tak z rozhodnutí opatrovnického soudu, že žalobce neplní základní povinnosti vyplývající z jeho rodičovské zodpovědnosti (obsah těchto práv a povinností se skutečně nevyčerpává pouze přispíváním na výživu dítěte), a tato skutečnost byla důvodem pro svěřením dítěte do pěstounské péče, již na základě tohoto zjištění lze uzavřít, že rodičovský vztah žalobce k nezletilému dlouhodobě vůbec neplnil svou funkci.

Pokud jde o podklad rozhodnutí spočívající v písemném vyjádření babičky nezletilého (tedy jeho pěstounky), jak již bylo předznamenáno, podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazu užít všech prostředků, jež jsou vhodné ke zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně tedy oprávněně hodnotil tento dopis jako možný důkazní prostředek, správně uvedl, že nešlo o důkazní prostředek srovnatelný se svědeckou výpovědí. Tento důkazní prostředek hodnotil přitom v souvislosti s ostatními podklady rozhodnutí. Z hlediska použitelnosti tohoto prostředku jako prostředku důkazního nelze mít námitek. Samozřejmě by bylo možné namítat, obdobně jako o důkazu výpovědi svědka (účastníka), nesprávnost skutkových údajů z takového prostředku zřejmých. Žalobce však proti údajům, jež byly z tohoto podkladu rozhodnutí čerpány (tedy že žalobce začal projevovat více než formální zájem o nezletilého až po zahájení řízení o zrušení platnosti povolení k pobytu), ničeho nenamítal, ač byl s tímto podkladem rozhodnutí prokazatelně seznámen. Žalobce rovněž v rámci seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí nenavrl žádný důkazní prostředek, který by podle jeho názoru vyvracel obsah již shromážděných podkladů rozhodnutí.

Za těchto okolností soud dospěl k závěru, že skutková zjištění učiněná správním orgánem prvního stupně postačovala k závěru o naplnění hypotézy ustanovení § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Co se týče námítky žalobce, že jeho právní zástupkyně nebyla řádně vyrozuměna o provádění výslechu matky nezletilého, paní P. V., soud uvážil následovně:

Podle § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. Ze správního spisu plyne, že výslech P. V. se měl původně uskutečnit dne 1.7.2008. Z důvodů, jež nelze ze spisu spolehlivě rekonstruovat, se tohoto dne výslech neuskutečnil. Jak ze správního spisu, tak z vyjádření samotné zástupkyně žalobce však vyplývá, že o náhradním termínu výslechu svědkyně (3.7.2008) byla již informována. Co je však podstatné, ani v tomto náhradním termínu se výslech předvolané svědkyně neuskutečnil, ze správního spisu vyplývá, že se tak stalo až 8.7.2008. Námitka, že by o konání výslechu v tomto termínu žalobce nebo jeho

zástupkyně nebyli informováni, však nebyla, jak konstatoval odvolací orgán, vůbec vznesena. Nadto lze konstatovat obdobně jako výše, že žalobce byl při svém výsledku dne 22.7.2008 s výpovědí svědkyně konfrontován, ničeho co do obsahu její výpovědi nenamítl, nepožadoval doplnění dokazování např. opakovaným výsledkem svědkyně apod. Za těchto okolností soud dospěl k závěru, že nelze usoudit na takové porušení ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu, jež by mohlo znamenat tak podstatnou vadu řízení, která může mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

Na základě výše uvedeného proto soud dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto ji postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož by právo na náhradu nákladů řízení podle úspěchu v řízení příslušelo žalovanému správnímu orgánu, jemuž však žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. prosince 2013

JUDr. Karla Cháberová,
předsedkyně senátu